

AL WAT WINTER IS EN WAAR

Hilde Keteleer

Aan mijn ouders

ALL THAT IS WINTER AND TRUE

Hilde Keteleer

To my parents

*Neem een woord bv.: dat elk woord
altijd een woord op zijn rug heeft dat armen uitsteekt
als ik met je praat. Dat wist ik dus niet.*

Eva Gerlach

*Take a word, for example: that each word
always has a word on its back that holds out arms
when I talk to you. I really didn't know that.*

Eva Gerlach

GETRALIED LICHAAM

BARRED BODY

VEERTIG

Memolijstje met opzet kwijtgeraakt,
bed met lavendelgeur al opgemaakt,
de bloes met kleine knoopjes klaargelegd,
afspraken voor twee dagen afgezegd.

De wekkerstem: weer wijs en veertig jaar.
Aan Rwanda gedacht, de blinde bedelaar,
de vrouw van wie een borst werd afgezet,
de bloes verkreukeld in de kast gelegd.

FORTY

Mislaid on purpose my slim memo pad,
made with a hint of lavender my bed,
laid out the tiny-buttoned blouse lengthways,
cancelled engagements for the next two days.

The wake-up voice: forty once more and wise.
Thought of Rwanda, the beggar with no eyes,
the woman with the amputated breast,
returned the blouse now crumpled to the chest.

ELKE MAAND

De treurnis komt met bloed,
ze klinkt als hoornen fluiten.
Het stroomt als eb en vloed:
wat in mij is moet buiten.

Het zien van kwetsbaar vlees,
de schildpad ruggelings.
De wond die nooit geneest:
het kind dat binnen zingt.

Kwade woorden staan rechtop
voor een afgesloten poort.
Een droeve maan telt alles op:
heb je de horen weer gehoord?

EVERY MONTH

The sadness comes with blood,
like horn flutes it sings aloud.
It streams like ebb and flood:
what's inside me must out.

The sight of defenceless flesh,
the back-flipped terrapin.
The wound that will not mesh:
The child that sings within.

Erect malignant words stand tall
before a firmly bolted door.
A sad moon slowly counts them all:
have you heard the horn once more?

MATRIMONIUM

Dat we doof zijn, moeder,
wordt ons niet verweten,
wat we dromen wel.

Dat we naast cement ook wind zijn,
en regen, mogen we niet weten.
Onze nood aan bitter
wordt met koffie en kinderen gestild.
Sigarettenrook kringelt
onze koude kleren in
die star aan een kapstok hangen,
niet in staat te vloeien
als het zijden laken van ons verlangen.

Omdat we doof zijn, moeder,
horen we de zee
als bij het wakker worden
de auto's door de regenstraat ruisen.
Achter onze nog gesloten ogen
valt vanzelf het strandlicht.
De balkondeuren laten een zwerm libellen
binnen die op het laken neerstrijkt.
Uit de zwerm maakt één zich los
en hecht zich 's zondags
als parelmoeren sierspeld
op de revers van onze mantelpakjes.

Je weet toch, moeder,
dat een schelp zich sluiten moet.

MATRIMONY

That we are deaf, mother,
is not held against us,
but what we dream of is.
That apart from cement we are wind
and rain we're not allowed to know.
Our need of something bitter
is appeased with coffee and children.
Cigarette smoke coils
round our cold clothes hanging
stiffly on coat-hangers,
unable to flow
like the silk sheet of our longing.

Because we are deaf, mother,
we can hear the sea
when as we awake
the cars swish through the rainy street.
Behind our still-shut eyes
the shore-light falls of its own accord.
The balcony doors let in a swarm of
dragonflies that alights on the sheet.
One breaks out from the swarm
and on Sundays attaches itself
like a mother-of-pearl brooch
to the lapel of our suits.

You know quite well, mother,
that a shell has to shut tight.

PATRIMONIUM

Vanuit mijn lome zondagochtend
zie ik hoe een merel hardnekkig trekt
tot de worm zich verorberd geeft.

Honderden keren moet de merel
voorbij mijn vaders ogen zijn gehipt
als hij zijn spade in de grond stak,

zijn schouders gebogen,
zijn monkelmond smaller
dan de voorbije jaren.

Nu ik hem ken,
een oudste dochter ben,

zwijgt hij een woord tevoorschijn
dat met snoeien samenhangt,
met dahlia's niet in vazen zetten

maar ze een seizoen lang
laten duren in de aarde,
hun vorm in knol bewaren.

Op goed geluk verwekt,
denk ik, en zie hoe de merel
geduldig en bedachtzaam trekt.

PATRIMONY

From my leisurely Sunday morning
I see how a blackbird stubbornly tugs
until the worm admits it's dispatched.

A hundred times the blackbird must
have hopped past my father's eyes
as he pushed the spade into the soil,

his shoulders hunched,
his half-smiling lips tighter
than in former years.

Now that I know him,
am an eldest daughter,

he silently produces a word
that has to do with pruning,
not putting dahlias in vases

but letting them last in the ground
for a whole season,
retaining their shape in tubers.

Procreated by chance,
I think, and watch the blackbird's
cautious, patient stance.

LITTLE MS DALLOWAY

Ze is zeven en heeft een oud gezicht
zo een waarop het zomerlicht
nooit tot zijn recht zal komen.

Je ziet al hoe ze zeventig zal zijn,
haar kamer in Avondrood piekfijn
en hoe ze tijd nooit zal verdromen.

Ze wacht op de bus met een strippenkaart
en kijkt naar een hond die kwispelstaart.
Even lijkt er licht in haar te stromen.

LITTLE MISS DALLOWAY

She's seven and has an age-old face
the sort on which all summer light plays
poorly, never shines quite right.

You see her at seventy, yes you can,
her room at Sunset Home spick-and-span,
not one to dream away each night.

She waits for the bus, her ticket in hand,
looks at a dog wagging its tail, and
for one moment she seems suffused with light.

LUISTERENDE MAN

Je ziet er zonder woorden uit,
de handen in elkaar gevlochten
voor altijd, in je gesloten huid
alleen de deuren open
voor Telemann en Buxtehude.
Je gelaat een binnenwand:
geen spoor van wanhoop, woede,
haast niet meer bemand.

LISTENING MAN

You appear wordless within,
for ever now your hands
intertwined, in your closed skin
only doors for Telemann
and Buxtehude still ajar.
Your visage an inside wall:
no trace of fury, despair,
scarcely manned at all.

ARIADNE, DE DRADEN VAN DE NACHT

In deze ene nacht dromen de vrouwen
van verraad, geven zich over aan de daad
die lang geleden verten openlaat en sluit.

Ze spinnen de dunne draad die dichters
en ontrouwe minnaars horen in hun slaap,
een ijl gefluit dat door de bomen gaat.

De vrouwen staan tastend in het donker op,
struikelen over sokken, stinkende asbakken
en hurken aan de rand van hun droom.

Ze vinden hun weg naar de veranda,
maanlicht schijnt op de mandarijntjes,
de eerste verzen in het opengeslagen schrift.

Als een vloeiing gaat hun spinsel
in het onvoltooid gedicht, zonder
dat de schrijver er weet van heeft.

ARIADNE, THE THREADS OF NIGHT

In this one night the women dream
of betrayal, abandon themselves to the deed
that leaves open and closes long-ago distances.

They spin the thin thread that poets
and unfaithful lovers hear in their sleep,
an airy whistling that passes through the trees.

The women stand up groping in the dark,
stumble over socks, stinking ashtrays
and squat on the edge of their dream.

They find their way to the veranda,
moonlight is shining on the small mandarins,
the first verses in the opened page of writing.

Like a flowing their spun yarn enters
the uncompleted poem, without
the writer being aware of it.

VERZOEK OM EEN BERCEUSE

Dat je aan de toog
bleef staan tot zij
met korte rokken
en latino-poëzie
het gebaar kwam maken
dat je gewende ogen zochten.

Dat wij gisteren nog
speciale postzegels
en lila kaartjes
kochten voor woorden
die niet langer mij
maar haar nu toebehoren.

Dat je jezelf omheind
en met de gave
van de vermoeide blik
mij van de meiklokjes
en het verwachtingsvolle
baden hebt buitengesloten.

Dat je ver bent want
vervuld, daar gaat
dit geklapper
van duivenvleugels
onder onrustige ribben over
haal me weer in jouw verhaal.

REQUEST FOR A BERCEUSE

That you stayed standing
at the arch till she
with short skirts
and latino-poetry
came to make the gesture
that your accustomed eyes sought.

That we only yesterday
bought special stamps
and lilac-coloured
cards for words
that no longer belong
to me but now are hers.

That you have fenced yourself in
and with the gift
of the weary look
have excluded me from
the lilies of the valley and
the bathing full of expectation.

That you are distant since
fulfilled, that is what
this fluttering
of dove's wings
under restless ribs is all about –
return me once more to your story.

VER DRIETAL

Het is ook een lied maar komt van ver,
het draagt een lange zwarte jurk
en een sluier voor het aangezicht.
Het ruikt naar ingehouden zweet,
camelia's en nearer to thee.

Het gaat niet zitten op de divan
die je met uitgestrekte hand aanbiedt,
maar blaast het scherp vertreksignaal
waarop de langgerekte trein wachtte
in het station vol vlaggen, vee.

Het telt de haltes, ziet de Volvo's
voor de overwegen staan
en bij het laatste stoplicht heft
het zijn sluier op, de grijns
die je vermoedde is er niet, niets
is er dan het verre, uitgerekte lied.

DISTANT TRIO

It is also a song but comes from afar,
it is wearing a long black gown
and a veil conceals its face.
It smells of pent-up sweat,
camelias and *nearer to thee*.

It does not sit on the divan
that you offer it with outstretched hand,
but sounds the sharp signal for departure
the long drawn-out train was waiting for
in the station full of flags, livestock.

Counts the wayside stations, sees the Volvos
standing at the level crossings
and at the final red light
lifts its veil, the grin that you
supposed is not there, there is
nothing but the distant stretched-out song.

CONFIGURATIE

Het netwerk functioneert na genoeg
input als vanzelf:
de radiotoets ingedrukt,
de buiging licht voorover naar
de zonnebril in het handschoenvak
en vervolgens de versnelling
in de vijfde, de wijze waarop
een vrouw in de film
traag de tongpunt over
haar lippen laat gaan.

De achteruitkijkspiegel werkt
ook binnen de hersenen.

Wat er op de terugweg zoal niet
het hoofd kan binnensluipen:
de koplampen van een tegenligger
tussen het ritme van de ruitenwissers,
het besef dat de was nu al
dagenlang in de kelder hangt te drogen,
een aanhoudend waas
voor de krampachtig open ogen,
de gedachte aan een draineerbuis
die een tumor afvoert.

CONFIGURATION

After sufficient input the network
functions on its own:
the radio key pressed,
the slightly forward lean towards
the sun-glasses in the glove compartment
and then the acceleration
into fifth, the way in which
a woman in the film
lazily lets the tip of her tongue
slide over her lips.

The driving mirror also
works inside the brain.

What on the way back can slink
among other things inside the head:
the headlights of an oncoming car
between the rhythm of the windscreen wipers,
the realisation that the washing has already
been hanging to dry in the cellar for days,
a persistent haze
in front of eyes held strainingly open,
the thought of a drainpipe
drawing off a tumour.

RECONSTRUCTIE

Er lag een grote dode vogel in de heg.
De rest van de nachtmerrie was weg.

Er was geen kat, wat blijft is

wat niet was, met zekerheid niet was.
En ook: de vogel lag er nog maar pas.

RECONSTRUCTION

In the hedge a great dead bird still lay.
The rest of the nightmare was far away.

There was no cat, what's left is

what was not, was definitely not.
What's more: the bird was only there somewhat.

VOCHT

De dwingeland van lust
vecht met één Corinthen zeven.
In deze zaterdagavondse kerk
hangt wierook in de lucht
als voorspel op een orgeldreun.

O, niet te hoeven kijken
boven een voor de mond gehouden hand
waaronder een vijfde jeneverglas
om zwijgen te proberen
in een café waar korte truitjes
vingers willen laten lezen.

O, de hand door het eigen haar
met dermate nonchalant gebaar
met ingehouden tinteling
en delicate greep rond
het zesde glas en daarbij
aan enkels denken.

Om mijn broeder geen aanstoot
te geven zal ik in eeuwigheid
geen vlees gebruiken,
noch vocht verloren laten gaan
in dit gevecht, één Corinthen acht.

LIQUID

The tyrant of lust
battles with One Corinthians Seven.
In this Saturday evening church
incense hangs in the air
as a prelude to an organ drone.

Oh, not to need to look
above a hand held up to the mouth
under which a fifth glass of genever
to try to keep silent
in a café where short jerseys
want to let fingers read.

Oh, the hand through one's own hair
with a supremely nonchalant gesture
with pent-up tingling
and a delicate grasp of
the sixth glass and all the while
to think of ankles.

Wherefore if meat make my brother
to offend I will eat no flesh
while the world standeth,
nor let any liquid be lost
in this struggle, One Corinthians Eight.

NUR WER DIE SEHNSUCHT KENNT...

Ik at bij jou een boterham
en gerimpelde druiven, je gaf ze me
met weifelende hand, verraders van de dagen
die weer hadden toegeslagen.
Er was huiver in je stem, Schubert
moest de dichters van weleer
aan onze tafel brengen.
De oude man uit Weimar:
ik wens een paard te zijn.

Hafiz, leer ons dan wat je weet
van overdaad en voer ons
naar land, land waar citroenen bloeien
en druiven strak en glanzend blijven.

Geurt liefde naar brood en zout?
O ja, ook in het razende rad van de zon,
in de hete hemellichamen die toevallig
op je pad kwamen.

Ik wil je moeder zijn. Ik wil je zwaarte
dragen. Ik wens een paard te zijn
om oude druiven in nieuwe zakken
op mijn flank te schragen,
het bruine bloed weer helderrood
te kleuren en tot keizer te kronen
wie in de goten is beland,

NUR WER DIE SEHNSUCHT KENNT...

I ate a sandwich at your place
and wrinkled grapes, you gave me them
with hesitating hand, betrayers of the days
that had struck once more.
There was a quiver in your voice, Schubert
was to bring the poets of yesteryear
to our table.
The old man from Weimar:
I want to be a horse.

Hafiz, teach us then what you know
of excess and lead us
to land, land where lemon trees blossom
and grapes stay smooth and gleaming.

Does love smell of bread and salt?
Oh yes, even in the whirling wheel of the sun,
in the white-hot heavenly bodies that chanced
to cross your path.

I want to be your mother. I want to bear your
heaviness. I want to be a horse
to shore up old grapes in new bags
on my flank,
to colour the brown blood bright red
once more and crown emperor
the one who's landed in the gutter,

de groten van het land om een
boterham te vragen, als Schubert
in zijn laatste dagen aan de
oude man uit Weimar.

Ook ik ken haar,
ze geurt naar brood en zout
en ze heet: weet wat ik lijd.

to ask the mighty of the land
for some bread, like Schubert
in his final days did of the
old man from Weimar.

I know her too,
she smells of bread and salt
and her name is: know what I suffer.

VERWEREND LICHAAM

BEARING BODY

OVERZICHT

BELOFTE

Zoals het blanke appelvles
nog niet tevoorschijn gebeten,
zoals de grand cru in de fles
nog vol met gloed geweten,

zoals het eerste goede vers
nog enkel in het hoofd geschreven,
zoals jouw geschiedenis
nog niet met die van mij verweven,

zo is mij je oksel en je mond:
een geur, een onbetreden grond.

VERHAAL

Wat de man de vrouw doet
hoe hij haar begerend maakt
vertelt ze op zijn schoot
schrijlings, benen naakt.

Haar stem glijdt bijna blind
langs zijn nek, buik, raakt
hem waar zijn lust begint.
Nog zijn zij volmaakt.

Voor even goddelijk, bij machte
alles te weren uit hun gedachten.

OVERVIEW

PROMISE

Like the white flesh of the apple
still not bitten visible,
like the grand cru in the bottle
still known full of glowing,

like the first good line of poetry
still only written in the head,
like your history
still not intertwined with mine,

so are your arm-pit and mouth to me:
a scent, untrodden ground.

STORY

What the man does to the woman
how he makes her desiring
she relates on his lap
astride, her legs naked.

Her voice glides almost blindly
down his neck, belly, touches
him where his lust begins.
As yet they are perfect.

For a moment divine, capable
of barring everything from their minds.

MISTRAL

Liefde ruikt naar brood en zout
in de holte van een arm, een nest
dat geur genadig lang vasthoudt,
zodat een spoor voor later rest.

Later is een tweede dag.
Een derde is er niet,
die wijkt voor het gezag
van de wind die alles ziet.

Hij vloekt door zijn driehoekig oog
en waait de liefde in de holte droog.

ANTE ANIMAL TRISTE

Er klimt een trap in mij met zeven treden
genadeloos bezeten van wat al wel
en toch nog niet geweten.

Het epicentrum van het betreurde later
golft naar boven met alle kracht,
poriën worden wijder water.

Er liggen donkere bezwete geuren
in de holte van het verheugen
want dat het zal gebeuren

is ons op het lijf geschreven
met zeven zangen tegelijk.

MISTRAL

Love smells of bread and salt
in the pit of an arm, a nest where
mercifully long its scent is caught,
so a trace remains for later there.

Later is a second day.
A third you will not find,
for it is subject to the sway
of the all-seeing wind.

He curses through his three-cornered eye
and blows love in the armpit dry.

ANTE ANIMAL TRISTE

Stairs mount within me sevenfold,
ruthlessly obsessed with what's already
and yet not yet told.

The epicentre of the lamented later
surges upwards with full force,
pores become open water.

Dark sweat-glistening scents lace
the hollow of delight
for that it will take place

is written on our bodies
with seven songs at once.

U-KELK

Het middendeel van puur, de dubbele klank
van een arm gebogen als stut voor het hoofd
dat nood aan ontferming en uw handen heeft.

Het genadig uur, het altaar van lust en last,
het dronken gebed op de achterbank, beschermt
door bewasemde ruiten en geboren geduld.

Het ingebedde vuur, het duet van week blank
vlees en harde stoppels, stoten, stomme vraag
om midden, bodem en elkaar tot schulp te zijn.

TIJDELIJK EXIL

l'amour est un oiseau rebelle

Het kleeft ons aan: we laten de gordel los
terwijl we op de snelweg de linkerrijstrook kiezen.
Wat we dreigen te verliezen, is verschrompeld

tot verwaarloosbare vlagen van verbijstering
om de rouwrandjes aan onze vingernagels.
Er hoeft maar een hagedis op de deken in het bos

te kruipen en onze voeten schrikken van elkaar
tot de dennennaalden weer onverdraaglijk
onbeweeglijk humus zijn, dat kleeft aan ons.

U-SHAPED CHALICE

The middle part of pure, the round contour
of an arm crooked to hold secure the head
in need of compassion and your hands.

The merciful hour, the altar of lust and load,
the drunken back-seat prayer, shielded
by steamed up window panes and inborn patience.

The imbedded fire's allure, the duet of soft white
flesh and prickly stubble, thrusts, inane demand
to be centre, base and scallop for each other.

TEMPORARY EXILE

l'amour est un oiseau rebelle

It clings to us: we let the seat-belt hang
while choosing the motorway's fast lane.
What we're in danger of losing has shrunk

to trifling fits of bewilderment
round the black borders of our fingernails.
It only needs a lizard to creep onto the blanket

in the wood and our feet are scared of each other
until the pine-needles once more are unbearable
unyielding humus that clings to us.

DE JAREN

Hoe het moeten in kruimels van de tafel valt
die we overmoedig dekten met het mogen
kijken naar de weerglans op elkaars gelaat,
ruiken aan de vingers, een paringsdans,
proeven van het zout en het brood,
betasten en toetasten en toetoasten
op de jaren die nog resten na de eerste.

Hoe de hoogstandjes van neusvleugels
met kleine briljanten scherpe randen krijgen
en het zwijgen minder medeplichtig,
het luisteren keuvelender wordt,
het adembenemend landschap heuvelend,
het noemenswaardige lichtbewapend
en wij elkaar gewoon maar aardig.

THE YEARS

How the must falls in crumbs from the table
that we recklessly decked out with the may
looking for the reflection in each other's face,
smelling the fingers, a mating dance,
tasting the salt and the bread,
touching and taking and toasting
the years that still remain after the first ones.

How the flared nostrils
with tiny brilliants gain sharp edges
and the keeping silent becomes less compromising,
the listening less weaving,
the breathtaking landscape heaving,
the notable lightly armed
and we simply nice to each other.

PASSIE VOLGENS

Ik heb geleefd, zal ik zeggen.
Ik heb geleefd op een Goede Vrijdag
waarop de bloesems bedwelmden,
andermans leed mij deed huiveren
en naar adem happen in de vervulde holten
van je geschrokken lijf en lippen.

De baarmoeder stijf van dadendrang
in de geschapen lichte nacht,
het bijten op je sleutelbeen alsof
het baren moest beginnen onder
straatlantaarns en meidoornhagen.
Ik wilde schragen, zal ik zeggen.

En je zal schrijven, later, dat we
niet ouder waren dan wie we
zestien jaren eerder op de wereld
zetten, onwetend. Je zal een sigaret
opsteken en de gevolgen kennen
en zeggen: het is gebleken.

PASSION ACCORDING TO

I have lived, I'd say.
I have lived on a Good Friday
when the blossoming intoxicated,
the suffering of others made me shiver
and gasp for breath in the filled hollows
of your frightened body and lips.

The womb stiff with the urge to act
in the light-created night,
the biting on your collarbone as if
the birth was about to begin under
street lamps and hawthorn hedges.
I wanted to shore up, I'd say.

And you will write, later, that we
were no older than the being we,
unknowing, brought into the world
sixteen years earlier. You will light
a cigarette, knowing the consequences
and say: it has turned out.

VOOR KINDEREN, GELIEFDEN, OUDERS

1

Ooit wilden we onze vaders onze moeders
eren met een in memoriam, zij gingen
voor ons naar de markt en kochten

fruit met vele vitaminen opdat we
vlug weer beter zouden zijn, ze
rustten onderweg met de zware tas.

2

Ik haal hem op aan de supermarkt
en wacht op het parkeerterrein, de voet
vol ongeduld op het gaspedaal, tot mijn blik

valt op het vertrouwde silhouet aan
de bloemenkraam waar aarzelend kleur
bekend wordt voor een klein boeket.

3

Zeven jaren later in de puinhoop
van een radeloze zomer stop ik hem
weer onder ook al is het nog heet,

het kuiltje in zijn smalle nek proeft al
naar mannezweet, mijn voorzichtige lippen
beven lichtjes als ik weer naar buiten kijk.

FOR CHILDREN, LOVED ONES, PARENTS

1

Once we wanted to honour our fathers
and mothers with an in memoriam, they went
for us to the market and bought

fruit with lots of vitamins so we
could recover quickly, they
rested en route with the heavy bag.

2

I'm collecting him at the supermarket
and wait at the parking lot, my foot
impatiently on the accelerator, until my gaze

falls on the familiar silhouette at
the flower stall where hesitantly feelings
are revealed for a small bouquet.

3

Seven years later in the debris
of a distraught summer I tuck him
in once more even though it is still hot,

the cleft in his narrow neck already tastes
of male sweat, my cautious lips
quiver slightly when I look outside again.

NU

Je gaf me *het uur u* en al jouw lange gedichten
en ik wilde alles nu en kon niet wachten
om je vele gezichten één voor één te zien:
dat je lacht en dat je trekken langer worden
van bezorgdheid of we het wel redden
en hoe je stem gebogen wordt tot vleugels
van uilen in het donker en je het droge
plekje vindt tussen de natte seizoenen
door waarmee we doen alsof de zomer
zich voor altijd nestelde in de kamers
van de literatuur – we noemen haar u
en willen haar nu en laten haar wachten.

NOW

You gave me Nijhoff's *H-Hour* and all your long poems
and I wanted everything instantly and could not wait
to see your many faces one by one:
that you laugh and that your features lengthen
with concern as to whether we will make it out
and how your voice bends into wings
of owls in the dark and you find the dry
spot throughout the rainy seasons
which causes us to act as if summer
for ever nestled in the chambers
of literature – whom we call Her
and want Her now and make Her wait.

ROEPING

Met de hand wil ik je overschrijven,
in profiel, van voren en op de rug.
Elk woord dat je wil zwijgen,
zwijg ik met mijn potlood terug.

Herinner me mijn oudste roeping:
het onaanvaardbare in smalle repen snijden.

Van oude riten zoek ik sporen
in de rimpels rond je mond,
je tekens die ik niet kan horen
zijn verzen van een nieuw verbond.

Herinner me mijn oudste roeping:
het onaanvaardbare in smalle repen snijden.

Die ene wonde blijvend stelpen
met lichaamsvocht of rode wijn -
op lemen voeten iets verhelpen
aan je gebogen schouderlijn.

Herinner me mijn oudste roeping:
het onaanvaardbare in smalle repen snijden.

Laat me je herberg nu betreden,
popelend van afscheid;
Ik snijd het brood in smalle sneden
en dwing de dood naar een verleden tijd.

VOCATION

By hand I wish to copy you,
in profile, from the front and back.
Every word you seek to refrain,
I counter with my pencil's mute attack.

Remind me of my oldest vocation:
to cut the inadmissible into thin strips.

Of ancient rites I seek to find
in your mouth's wrinkles any evidence,
your signs which I can't hear are lines
of verse in a new covenant.

Remind me of my oldest vocation:
to cut the inadmissible into thin strips.

To keep on staunching the one wound
with body fluid or red wine –
on feet of clay to help make sound
the sagging of your shoulder line.

Remind me of my oldest vocation:
to cut the inadmissible into thin strips.

Let me enter now your inn,
eager to leave at last;
I cut the bread into thin slices,
forcing death into the past.

MEEDRAGEN

Zal ik mijn armen zo wijd spreiden
dat je schouders geborgen zijn,
zal ik ervoor zorgen dat je stem
die leugens droeg weer ongebroken klinkt,
zal ik in je handen vol verborgen oorlog
een milde pen leggen die vaderverhalen
van voren af aan kan schrijven,
zal ik je rugzak vullen met een reisgids
voor nooit bezochte landen en ontwapeningsgesprekken,
zal ik er een houweel aan hangen
om ruïnes af te breken, en een beitel
voor het graveren van het juiste woord.

ALTIJD WINTER IN MEI

Uitbundig geurt de gele azalea,
de vink kwettert in de kerselaar
en de meizon verzoent onze huid
met al wat winter is en waar.

SHARING THE BURDEN

Shall I spread out my arms so wide
that your shoulders are safe in their embrace,
Shall I ensure that your voice
that bore lies once more sounds unbroken,
Shall I place in your hands full of hidden war
a gentle pen that can write
fatherly stories all over again,
Shall I fill your rucksack with a travel guide
for lands never visited and disarmament talks,
Shall I hang a pickaxe on it
for demolishing ruins, and a chisel
for engraving the right word.

ALWAYS WINTER IN MAY

The yellow azalea floods with fragrance,
the finch chirrup in the cherry tree
and the may sun reconciles our skin
to all that is winter and true.

WISHERS WERE EVER FOOLS

voor Marijn en Jeroen

Het staat voor altijd op de foto
drievoudig afgedrukt
hoe ik mijn beide zonen
het gebod van de dichter leerde:

stil worden in de avond
en kijken hoe grijs greep krijgt
op geluiden die gisteren worden,

een gaandeweg groeien
van tijd voor meegaandheid
met de gek op de heuvel,

tevreden worden met nooit
tevreden kunnen zijn, verdragen
dat het flitslicht alleen nog
drie contouren op papier krijgt.

WISHERS WERE EVER FOOLS

for Marijn and Jeroen

It is for ever printed
three times on the photo
how I taught both my sons
the poet's command:

to be quite still in the evening
and see how grey gets a grasp
of sounds becoming yesterday,

a gradual growing
of time for compliance
with the fool on the hill,

to be satisfied with never being able
to be satisfied, to put up with
the flashlight only ever
capturing three contours on paper.

TREINREIS RETOUR

Het is nu, nu is het later.
De barst is al een scheur.
Een stem meldt de bestemming, geur

van vroeger, Scheldewater,
tranen van een stabat mater
als tol op verre schepen

met heimwee in hun ruim
en met kennis van het schuim:
later staat altijd op zijn strepen.

RETURN TRAIN JOURNEY

It is now, later is now.
The tear is already a rent.
A voice announces the destination, a scent

of earlier, the Scheldt's waters,
tears of a stabat mater
as a toll on distant ships

their cargo a yearning for home
and with knowledge of the foam:
later always stands on its dignity.

GEREPT LICHAAM

MARRIED BODY

DODE GETUIGEN

Opgedragen aan Käthe Kollwitz

Het parcours van Passendale in drie dimensies, drie dagen
die de wereld ondraaglijk vertraagden.

Treuren is: het tandeloze grijnzen van de toekomst
in fracties van seconden moeten uitstaan, uitzitten, uitliggen.

Er staan paarden in de wei. De papavers zijn uitgebloeid.
Er hangt grondmist aan de kerkhofpoort.

Het ouderpaar is zwaar en log van nooit meer tot elkaar.
Nu november in hun hoofd kruipt, rest niets dan spinrag.

Er zullen altijd paarden blijven.
Het gras zal mosterdzaadjes dragen.

DEAD WITNESSES

Dedicated to Käthe Kollwitz

The Passendale circuit in three dimensions, three days
that unbearably slowed down the world.

Mourning is: having to stick out, sit out, lie out
the toothless grinning of the future in fractions of seconds

There are horses in the meadow. The poppies are spent.
Ground mist hangs at the cemetery gate.

The parents are slow and sluggish from never more to each other.
Now November creeps into their heads, only cobwebs remain.

There will always be horses.
The grass will bear mustard seeds.

JOODS MUSEUM

Waar we lopen, omhullen we het lege.
Er zijn drie ondergrondse wegen.

De as naar buiten in het licht
voert naar een wankele tuin
met verre hoge bomen op scheve stenen,
laat ons verbannen zijn en dromen
van de hof van olijven, laat ons hier
niet eeuwig blijven.

De as naar de toren is geen weg.
Hij leidt naar het bloeiende niets,
holt de stemmen uit. Huid wordt rillen,
lichaam naar buiten willen. De poort dreunt
toe.

Toekomst ligt in het licht op de treden
naar wat getoond wordt. Hoe lief en leed
van alle eeuwen bleven in de glimlach
van de gids die blonde kinderen wijst
wat achter smalle vensters groeit en de oude dame
toeknikt: hier komt wat blijven moet.

Op de vloer zigzagt in smalle strepen
hoop tegen beter weten.

JEWISH MUSEUM

Where we walk, we wrap round emptiness.
There are three underground paths.

The axis to the outside in the light
lead to an unsteady garden
with distant tall trees on lopsided stones,
let us be banished and dream
of the garden of olives, let us not
stay here for ever.

The axis to the tower is no path.
It leads to the flowering nothing,
hollows out the voices. The flesh creeps,
the body wants out. The door slams
shut.

The future lies in the light on the steps
to what is on display. How joys and sorrows
of all the centuries stayed in the smile
of the guide who shows blond children
what grows behind narrow windows and nods
to the old lady: here comes what must remain.

On the floor hope zigzags in narrow strips
against its better judgment.

WANDELING

Zout glijdt van glooiende hellingen
een dankbaar duister, een afgrond in,
een kratermeer met wijde kringen.

Gierzwaluwen trekken een spoor omhoog
van letters en stameling, een moeder
der smarten met opgedroogde ogen.

In de kom van gevouwen handen
hangt de geur van vroegere wandelwegen,
vlasleeuwenbek en linden met guirlandes.

WAPPEREND LANDSCHAP MET KRUIPEND WEZEN

De gordijnen hangen 'niet genoeg' te zuchten.
Harde stemmen wijzen
naar de franjevleugeligen
die in deze barre tijd hun dromen
gieten in de gebarsten beker
die nooit aan hen voorbijgaat
in hun verre luchten.

De weg leidt naar nergens
waar ik verbijsterd woon
en naar oevers met
dreigende brokkelranden.
De dijk schuift langzaam weg
onder het gewicht van de wind
die voor zijn genoegen de gordijnen lucht.

WALK

Salt glides from glowing slopes,
into a grateful dark, an abyss.
a crater lake with wide rings.

Swifts pull aloft a streamer
of letters and stammering, a mother
of sorrows with dried-up eyes.

In the basin of folded hands
the scent hangs of earlier footpaths,
toadflax and garlanded linden trees.

FLUTTERING LANDSCAPE WITH A CREEPING CREATURE

The curtains hang sighing 'not enough'.
Hard voices point
to the fringe-winged insects
which in this barren age pour
their dreams into the cracked chalice
that never passes them by
in their distant skies.

The path leads to nowhere
where I live in bewilderment
and to banks with
threatening crumbling edges.
The dike slowly slips away
under the weight of the wind
which for its own pleasure airs the curtains

AMSTERDAM

Een stad kruipt stapsgewijze
in het zweet van verstrengelde handen.
De eerste gele bladeren drijven
al in de spiegel van de grachten,
in de gedachte aan de eerste keer.

De pantheïstische stem van Spinoza
vlucht boven het Vondelpark,
verjaagd door strenge Sefarden.
Hij sleep in de lenzen van zijn tijd
de vrijheid van handelen, heel
misschien door denken te verwerven.

Een stad biedt haar geschenken aan:
de bladeren die nog aan de bomen hangen,
de microscopen en de telescopen
met uitzicht op een kleine kosmos
van voorzichtig verstrengelde handen.

AMSTERDAM

A city creeps by degrees
in the sweat of intertwined hands.
The first yellow leaves are already
floating on the mirror of the canals,
on the thought of the first time.

The pantheistic voice of Spinoza
flees above the Vondelpark,
chased by strict Sephardim.
He polished in the lenses of his age
freedom of action, who knows,
perhaps to be acquired through thought.

A city proffers its presents:
the leaves still hanging on the trees,
the microscopes and the telescopes
with the prospect of a tiny cosmos
of carefully intertwined hands.

TANGO IN FINLAND

Als de tonen woorden worden
en de tragedie toeverlaat,
wordt de orde ook de maat

van alle ongezegde zuchten.
Het verre vreemde licht
beschijnt een gaaf gezicht

van bijna dood en dennenbossen.
De passie krijgt een plek
achter het verse traliehek

dat wij deze week bestelden.
De geigerteller meet
het uitgestelde zweet

en de bomen die we velden.
Het ritme wordt nu strak
en biedt een onderdak

aan greep krijgen en lossen.
Het buigt willig vanuit
de lendenen en sluit

het gordijn van paarse luchten.
Geen klank geraakt
tot waar hij volmaakt

zou opgaan in de fjorden.
Maar de orde van de maat
beheerst wat ons verlaat.

TANGO IN FINLAND

When the notes become words
and the tragedy a complete
support, order also becomes the beat

of all unuttered sighs.
The strange distant light plays
now upon a flawless face

of almost dead and forest firs.
Passion gains a glade
behind the new palisade

we ordered a few days ago.
The geiger counter indicates
sweat that is delayed

and the trees which we laid low.
The rhythm now gets tighter
offering a form of shelter

from grips both given and incurred.
From the hips it gladly bends
and joins together both the ends

of the curtain of purple skies.
No sound reaches where,
fulfilled, it now would share

and mingle with the fjords.
But the order of the beat
rules over our retreat.

SAINT-MELANY

Stenen. Hier ligt zoveel steen
het eind van steenzijn af te wachten.
Tillen wij ze een voor een,
seconden in slaaploze nachten.

Redenen om te bestaan,
de rimpelingen in het water:
denken we van voor af aan
dan is het duizend eeuwen later.

Er zou een zandman moeten komen,
of een eeuwig schone slaapster,
de vrouw van Lot als stenenraapster.

Alleen in onze oude dromen
zal tijd genoeg gedaante krijgen
en zwijgen zachtjes overstijgen.

SAINT-MELANY

Stones. Here there lie so much stone
awaiting the end of their stony plight.
We roll them over one by one,
seconds in many a sleepless night.

Reasons for living even so,
the ripples in the water:
if we think from the very word go,
it is a thousand centuries later.

A sandman ought to come along,
or a sleeping beauty's spectre,
Lot's wife as a stone collector.

Only in our dreams long gone
will time gain shape enough and substance
and gently transcend all of silence.

DEGUSTATIELES ÉÉN

De zinnen ten volle naar binnen keren.

De lichtvlek in het schuine glas balanceren
en zien hoe ver de jaren reiken.

De geur als vlindervleugels zacht ontvouwen,
framboos en pepervleugels fantaseren.
Gedichten ruiken.

De zon in het holst van je mond laten sijpelen.
Zwarte bessen, appels, abrikozen,
nooit dorst met deze smaken lessen.
Vanille vangen op het puntje van je tong
en het gehemelte van haast ontdoen.

De eerste dronk is tasten met gestrekte armen,
de tweede vraagt om nieuwe adem.
Dan de armen buigen
zodat schouderbandjes naar beneden glijden
en de hals een glazen lijn
aan de verraste proever biedt.

De zinnen ten volle naar buiten keren.

TASTING LESSON ONE

Turn the senses wholly outside in.

Balance the light-spot in the bevelled glass
and see how far the years will reach.
Gently unfold the bouquet like butterfly wings,
imagine raspberries and whiffs of pepper.
Smell poetry.

Let the sun trickle in the cavity of your mouth.
Black berries, apples, apricots,
never quench your thirst with these flavours.
Catch vanilla on the tip of your tongue
and rid the palate of hurrying.

The first drink is groping with arms outstretched,
the second calls for new breath.
Then bend the arms
so that the shoulder straps slip downwards
and the neck offers a glass line
to the amazed taster.

Turn the senses wholly inside out.

PERIGORD

De wolken hangen terneergeslagen
boven de minnezangen en misstappen
van twaalf eeuwen in dit gretige land.
De wind blaast oceaankou
door de schuren en stallingen
waar ganzenvleugels klapperen
en de dagen glijden als uren.
We zullen het stro opzoeken,
in de dekens verwickeld raken.

FES

Hij doet met koranverzen
alsof de eeuwigheid al uitgevonden is.
Alsof de zeven hoofd- en nevenzonden
volstaan om bakens uit te zetten.
Hij ciseleert in cederhout een oud
patroon van paradijs en pauwenveren
dat aan te leren is, en van kindsbeen af
versleten neerhurkt in moskeeën
wijl de vrouwen buiten wachten,
want zoveel oriëntaalse nachten verdraagt
zelfs het zachtste eeuwig niet.

PERIGORD

The clouds hang dejectedly
above the minnesangs and false steps
of twelve centuries in this avid land
The wind blows an ocean-chill
through the barns and shelters
where goose wings flap
and the days glide past like hours.
We are to hit the hay,
get entangled in the sheets.

FEZ

He treats the verses from the Koran
as if eternity has already been invented.
As if the seven major and minor sins
suffice for setting out beacons.
He chases in cedarwood an old
pattern of paradise and peacock feathers
that can be learned, and from early childhood
squats worn out in mosques
while the women wait outside,
for so many oriental nights not even
the gentlest forever can endure.

OZ

Dat het glas doorzichtig blijve.
Dat we onze lijven los mogen laten
als de tiran der tijd zijn plan ontvouwt.
Dat het gebouw zijn vestingen behoudt,
dat de brokkelingen steen voor steen,
de vleugelslagen een voor een
ons aan het nieuwe oude wennen.

Dat de sneeuw in stille vlokken valle.
Dat we met brood, een bordje vol olijven
en wat wijn de veilingmeester
tot zachtzinnigheid verleiden.
En desnoods, bij onvermurwbaarheid,
een onze vader uit een vroeg verleden
gepreveld voor de leeuwen smijten.

RUTA DE LOS VOLCANOS

Het gele gras plukt happen
uit een grijs in puin.
Kratergaten onthullen het ongefulde
wanneer nevelslierten slordig splitsen.

De slagboom van de plotse vrees:
elke liefde is een steen
op schuldige schouders.

Wie breekt de navelstrengen
van ouders minnaars zonen dan jij alleen.
Er valt niet te ontkomen
aan bestaan op een vulkaan.

OZ

That the glass may remain transparent.
That we may let go of our bodies
when the tyrant of time unfolds his plan.
That the building retains its fortresses,
that the rubble, stone by stone,
the wingbeats one by one
accustom us to the new oldness.

That the snow may fall in silent flakes.
That with bread, a plate of olives
and some wine we may entice
the auctioneer to gentleness.
And, if need be, faced with unrelentingness,
fling to the lions an our father
muttered from a distant past.

RUTA DE LOS VOLCANOS

The yellow grass plucks mouthfuls
from a grey in ruins.
Crater holes expose the unfulfilled
whenever tattered wisps of mist divide .

The barrier of sudden fear:
each love is a stone
on guilty shoulders.

Who cuts the umbilical cord
of parents lovers sons than you alone.
There is no escaping
existence on a volcano.

CHECK OUT

Anijsthee krijgt in dit land de naam
van sterren, die er niet zijn. Wat flonkert
is schijn: de ramen van echte kamers,
van echte huizen op de heuvel ginds.

De adem naast je is gekend.
Wat hoegenaamd niet wegneemt
dat je in het donker appels eet,
de holte een stevig halt toeroept.

Je horloge ligt onbereikbaar ver
maar je weet wel hoe laat het is
aan de wasem op de ruiten
en de krampen in je darmen.

In het donker kijk je naar hem
met je knievouw, vingertoppen,
met lang vergeten zintuig, aders
die een andere polsslag meten.

Oud gereedschap om eindelijk
schilderes te zijn, de duizenden haren
op zijn arm te vangen en een hotelkamer
zo vreemd te laten lijken als ze is.

CHECK OUT

In this land anise tea is given the name
of stars that are not there. That which twinkles
is pretence: the windows of real rooms,
of real houses on the hill over there.

The breath beside you is familiar.
Which definitely does not change the fact
that you are eating apples in the dark,
calling a solid halt to the cavern.

Your watch lies far beyond your reach
but you know pretty well what time it is
from the steam on the window panes
and the spasms in your intestines.

In the dark you look at him
with your knee-fold, fingertips,
with long-forgotten sense, veins
that measure another pulse.

Old equipment for finally being
a female artist, capturing the
thousand hairs on his arm and letting
a hotel room seem as strange as it is.

Aantekeningen

Nur wer die Sehnsucht kennt... , p. ??

‘Nur wer die Sehnsucht kennt, / weiss was ich leide’ zijn de eerste versregels uit het lied ‘Mignon II’ van J.W. von Goethe. Uit ‘Mignon I’ komt de beroemde openingsregel ‘Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen’.

Wishers were ever fools, p. ??

De titel komt uit Shakespeares 'Antony and Cleopatra' 4,13.

De gek op de heuvel verwijst naar het liedje van de Beatles.

Dode getuigen, p. ??

De slag van Passendale aan het IJzerfront in 1917 duurde honderd dagen. Vijfhonderdduizend soldaten sneuvelden voor acht kilometer tijdelijke terreinwinst. Nog altijd worden explosieven gevonden en ontsnapt er mosterdgas. Siegfried Sassoon schreef: ‘I died in hell – (they called it Passchendaele)’. De bekendste regels over de Grote Oorlog schreef John McCrae: ‘In Flanders Fields the poppies blow / Between the crosses, row on row.’ Aan de ingang van het kerkhof in Vladslo staat een beeld van een treurend ouderpaar van Käthe Kollwitz, die zelf een zoon in deze oorlog verloor.

Joods museum, p. ??

Het joods museum in Berlijn is ontworpen door Daniel Libeskind. ‘Het bloeiende niets’ is een verwijzing naar ‘Psalm’ van de joodse dichter Paul Celan, van wie in het gebouw onrechtstreeks sporen te vinden zijn.

Amsterdam, p. ??

Mensen die denken dat ze vrij zijn, misleiden zichzelf. Benedictus Spinoza

Saint-Mélany, p. ??

Saint-Mélany is een klein dorpje in de Cévennes.

Notes

Nur wer die Sehnsucht kennt... , p. ??

‘Nur wer die Sehnsucht kennt,/weiss was ich leide’ are the first lines of the song ‘Mignon II’ by J.W. von Goethe. From ‘Mignon I’ derives the famous opening line ‘Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen’.

Wishers were ever fools, p. ??

The title is from Shakespeare’s ‘Antony and Cleopatra’ 4,13.

The fool on the hill refers to the song by the Beatles.

Dead witnesses, p. ??

The battle of Passendale on the IJzerfront in 1917 lasted for one hundred days. Five hundred thousand soldiers fell during the temporary capture of eight kilometres of terrain. Explosives continue to be found to this day, and mustard gas continues to seep out of the ground. Siegfried Sassoon wrote: ‘I died in hell – (they called it Passchendaele)’. The most famous lines on the Great War were written by John McCrae: ‘In Flanders Fields the poppies blow/Between the crosses, row on row.’

At the entrance to the cemetery in Vladslo there is a statue of the mourning parents of Käthe Kollwitz, who herself lost a son in that war.

Jewish Museum, p. ??

The Jewish Museum in Berlin was designed by Daniel Libeskind. ‘The flowering nothing’ is a reference to ‘Psalm’ by the Jewish poet Paul Célán, of whom indirect clues can be found in the building.

Amsterdam, p. ??

People who think they are free are misguided. Benedictus Spinoza

Saint-Mélany, p. ??

Saint-Mélany is a small village in the Cévennes.